

URMA LINXULUI

»**ÎNDURĂRILE LUI DUMNEZEU NU SUNT LA CAPĂT.**« – Plângerile lui Ieremia 3.22b – O furtună geroasă de zăpadă mătură panta foarte înzăpezită și aduce noi mase de zăpezi dense. Pornind chiar de la peretele de stâncă și imediat sub ea este situată gospodăria familiei Hartung. În bucătăria mare a casei trosnește focul în căminul deschis, lumina caldă a focului dansând pe mobile și pe pereți. Locuitorii casei sunt încă adunați în jurul mesei, la cină. Hans-Georg Hartung (Hanț-Gheorg Hartung), fermierul, citește cu voce tare câteva versete din Biblie. »... îndurările Lui nu sunt la capăt și se înnoiesc în fiecare dimineață. Și credințioșii Ta este atât de mare!« Soția sa Mona și fiul lor de 13 ani, Dietrich (Ditrih) ascultă cu atenție. Ronald, fratele lui Hans-Georg, cu care împarte responsabilitățile fermei, privește nemișcat drept înainte. Totuși. Dintr-odată ascultă încordat. Într-o scurtă pauză de respiro a furtunii, aud cu toții clar cotcodăcitul sălbatic și agitat al găinilor. „Ce s-a întâmplat?”, întreabă Martin. El este agricultor la fermă, dar din cauza vremii rele n-a plecat acasă, în sat. „Oare ‚doamnele’ n-ar trebui să doarmă la ora asta?” Dietrich chicotește. Lui i se pare distractiv când Martin salută dimineața găinile și cocoșul cu ‚doamnele mele și domnule!’ „Ne lămurim imediat!”, mârâie Ronald. Sare în picioare, înșfacă hanoracul și lanterna cea puternică. Apoi ia pușca de vânatoare din dulapul de arme care este în hol. În cele din urmă închide dulapul la loc, cu multă grijă, cu un lacăt. Dietrich îl urmează agitat. „Ce ai de gând?” „Să văd ce este cu găinile.”

»**NELINIȘTEA DIN INIMA OMULUI ÎL DOBOARĂ, DAR O VORBĂ BUNĂ ÎL ÎNVESELEȘTE.**« – Proverbe 12.25 – „De ce iei pușca cu tine?”, întreabă Dietrich agitat. Ronald ridică din umeri. Dietrich îmbracă repede geaca cea groasă și-și urmează unchiul afară. Furtuna a scăzut puțin, dar încă mai viscolește abundent. Ronald și Dietrich calcă greoi prin zăpada proaspătă care le trece de genunchi, până la cotețul găinilor, care într-o parte se sprijină de peretele de stâncă, iar un alt zid și deschizătura sunt mărginite de grajd. Alături, din loc în loc se înalță troiene de zăpadă de câțiva metri. Se pare că în cotețul de găini s-a lăsat din nou liniștea, doar încet și arar se aude câte un cotcodăcit afară, în noapte. Ronald luminează cu lanterna împrejurimile, cu grijă. Fluieră ușor printre dinți. „Acolo, lângă cotețul de găini, în umbra peretelui de stâncă!” Acum vede și Dietrich; în lumina lanternei lui Ronald: urme imense de labe în zăpada proaspătă. „Dietrich, du-te înapoi în casă!” „Ce animal a fost, unchiule Ronald?” „Un linx. Am văzut deja urmele în pădure, în ultimele săptămâni. Dar să vină așa de aproape de fermă!” Hotărât strânge flinta mai tare în mână. „Poate încă mai este prin apropiere.” „Poate o să-l vedem.” „Du-te înapoi în casă, Dietrich!” Tonul vocii lui Ronald nu permite nicio contradicție. Tânărul se îndepărtează bombănind. El povestește emoționat părinților săi despre descoperirea unchiului. Mama lui Dietrich dă din cap speriată. „Ce nebunie ca Ronald să fie singur acolo, afară.” „Da.” Hans-Georg dă trist din cap. De când și-a pierdut soția, i se pare că viața lui nu mai are prea multă valoare. Și acest lucru nu este drept. Viața este un dar de mare preț al lui Dumnezeu și ea stă sub ocrotirea Lui.”

»**ORICE LUCRU VEȚI CERE CÂND VĂ RUGAȚI, SĂ CREDEȚI CĂ L-AȚI ȘI PRIMIT ȘI-L VEȚI AVEA.**« – Marcu 11.24 – „Mai bine mă duc să văd ce face Ronald”, zice Hans-Georg. Dar în aceeași clipă s-a auzit ușa de la intrare trântindu-se. Ronald își scutură zăpada de pe hanorac. „Urma urcă sus în pădure. Măine dimineață mă duc să-l împușc.” „Dar de ce?” întreabă Dietrich speriat. „Vrei să aștepti până sfășie găinile?” „Dar cotețul de găini este încuiat. N-are cum să ajungă acolo!”, zice Hans-Georg îngăduitor. „Mai ales că trebuie să fie foarte flămând, dacă a ajuns să vâneze găini. Dar altfel, animalele copitate sunt mai pe gustul lui, chiar și jderul, în caz de nevoie se mulțumește cu șoareci. Se leagă chiar și de pisicile sălbatice”, explică Hans-Georg fiului său. „Încă n-am văzut niciodată un linx adevărat, ci doar în poze. Arată genial! Pisici mari, grozave! De ce vrei să-l împuști, unchiule Ronald?” „Dacă nu-l

omorâm, o să ne atace el vitele și oile sus, pe pășuni. Înțelege tu, în natură cârmuiește legea celui mai tare; mai ales aici, sus; și mai cu seamă pe timp de iarnă.” „Dar este permisă vânarea lor?”, întreabă îngrijorată mama lui Dietrich. „Există legi stricte în această privință, dar voi explica autorităților”, replică Ronald aspru. „Și cu asta – noapte bună!” Hans-Georg se uită trist în urma fratelui său. „Să ne mai rugăm pentru el”, zice Mona încet. Și apoi familia s-a așezat iar în jurul mesei din bucătărie. „Doamne Isuse, mulțumim că i-ai păzit pe Ronald și pe Dietrich când au fost afară. Vezi cât este Ronald de amărât în inima lui. Mânia lui se îndreaptă către sine însuși și către Tine, pentru că nu înțelege cum de a murit soția lui așa devreme. Te rugăm, ajută-l să găsească drumul înapoi la Tine!”

»DOMNUL DUMNEZEU A LUAT PE OM ȘI L-A AȘEZAT ÎN GRĂDINA EDENULUI, CA S-O LUCREZE ȘI S-O PĂZEASCĂ.« – Geneza 2.15 - În dimineața următoare Ronald se echipează pentru „excursia lui de vânătoare”, cum o numește el. „Dietrich și cu mine o să te însoțim”, hotărăște Hans-Georg. Ronald îl privește mirat. „Dacă zici tu!” „Oare mai găsim urma de ieri?”, întreabă Dietrich. El speră adânc în inima lui ca linxul să se fi ascuns foarte bine și să scape de pușca lui Ronald. Mama lui Ronald le împachetează pentru drum două termosuri cu ceai cald, alături de pâine cu unt. Urmele de la cotețul de găini sunt aproape acoperite de zăpadă, dar tot se mai văd. „Uite, vezi? Aici a așteptat și a adulmecat.” Îi explică Hans-Georg fiului său. Chiar și linxul are un miros puternic de pisică sălbatică. Nu-i de mirare că „damele” s-au agitat. Ronald le-a întors supărat spatetele. El își pune pe umeri pușca și rucsacul. Dietrich și tatăl său și-au aruncat câte o privire în tăcere, apoi l-au urmat. În pădure, sub copaci, urmele sunt mai ușor de recunoscut. „Acesta este un exemplar puternic și deja bătrân”, constată Hans-Georg. „Cred că are cel puțin 12 sau 13 ani, un mascul.” „Cum vezi acest lucru?” „După mărimea urmelor lăsate. Femelele, în general, nu cresc așa de mult. Lincșii sunt animale absolut singuraticе, iar masculii stăpânesc, fără îndoială, un ținut mult mai mare. La noi, în Alpi, cică ar fi cam 150 de exemplare, după ce au fost nimiciți aproape de tot în împrejurimile noastre.” „Ai văzut vreodată vreunul?” „Da, sunt animale foarte frumoase, foarte timide și cu multă grație. Dumnezeu le-a făcut și pe ele într-un chip minunat, ca și pe toate celelalte animale. Dar o pisică așa de mare fascinează în mod deosebit. Iar în Biblie scrie că Dumnezeu ne-a încredințat nouă Creația.”

»LA DOMNUL GĂSESC SCĂPARE.« – Psalmul 11.1 – Ronald merge înainte cu fața înverșunată, dar nu răspunde nimic vorbelor fratelui său. „De fapt, unde locuiesc lincșii?”, vrea să știe Dietrich. „Ei străbat ținutul lor cel mare.” „Taci!” zice Ronald. Urma din fața lor dă într-un desiş. El se furișează cu grijă înainte, cu arma în poziție de tragere. Crengi uscate, înghețate trosnesc sub pașii lui. „Dacă, întâmplător, pisica nu este surdă, te-a auzit demult”, șoptește Hans-Georg amuzat. El se uită atent în jur și încremenește. Dietrich îi urmărește privirea. La doar câțiva pași mai încolo de ei, la vreo trei metri deasupra solului, într-o uriașă bifurcație de crengi bătrâne stă linxul și privește atent în jos spre Ronald. „O, de ce nu fuge? Fugi, fugi odată!”, imploră Dietrich încet. În cele din urmă a descoperit și Ronald pisica cea mare și a dus pușca la ochi ca să tragă. „Este un individ foarte bătrân. Uită-te la barba lui albă”, murmură Hans-Georg. „Este o minune că a supraviețuit până acum acestei ierni grele.” Ronald trage trăgaciul înapoi. Linxul stă și doar privește în jos, la ei. Dietrich poate să-i deslușească exact fața: minunații ochi ca de chihlimbar, favoriții lați, smocul negru din urechi! Sughite. După o clipă nesfârșită lasă Ronald pușca în jos. „Prostule!”, murmură el și nu este destul de limpede dacă se referă la Dietrich sau la linx. „Asta este ca și când ți-ai împușca propriul bunic”, râde Hans-Georg încet. Apoi își pune mâna pe după umărul fratelui său. Și Ronald acceptă. „Hai să-l lăsăm pe bunicul-linx în pace!” Pe drumul spre casă Dietrich îl observă pe unchiul său. Parcă ceva greu ar fi căzut de pe el. Expresia feței lui este alta și pare gânditor. Oare Dumnezeu le-a ascultat rugăciunea și a început în viața lui Ronald o schimbare în bine?

»DUMNEZEUL CEL VEȘNIC ESTE UN LOC DE ADĂPOST ȘI SUB BRAȚELE LUI CELE VEȘNICE ESTE UN LOC DE SCĂPARE.« - Deuteronom 33.27 - Se întorc în tăcere la

fermă. „Dar totuși, de ce n-ai împușcat linxul?”, întreabă Dietrich dintr-odată. Unchiul Ronald își întoarce fața spre el. „Dintr-odată mi-am adus iar aminte ce înseamnă ÎNDURARE”, răspunde el cu tâlc. „Știi, uneori semănăm puțin cu acest linx.” „Dar este Unul care oferă un adăpost pentru viața noastră măruntă și primejduită”, amintește Hans-Georg. „Este Dumnezeu, care ne adăpostește la pieptul Său și până trece furtuna și pentru totdeauna.” Ronald îl privește lung. „Da, știu”, zice.